

УДК 821.134.2-31
П88

Original title: El club de las zapatillas rojas
© 2013, Ana Punset

© 2013, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona
© 2013, Paula González, for the illustrations

Ана Пунсет

П88 Клуб червоних кедів [Текст] : повість / Ана Пунсет; пер. з ісп.
Олена Забара. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. —
272 с.

ISBN 978-617-679-674-9

Ця книжка іспанської письменниці Ани Пунсет — перша в серії «Клуб червоних кедів». Четверо подруг-семикласниць вирішують створити свій клуб — з власними правилами і знаковими для них червоними кедами, які обіцяють носити по-всякчас. Одна з дівчат, на жаль, змушена переїхати з родиною до Німеччини, і подруги неймовірно сумують за нею. Раптом з'являється нагода відвідати її в Берліні, взявши участь у конкурсі. Кому дістанеться перемога: Клубу червоних кедів чи касті Модних? На які капості здатна лідерка Модних, щоб доbitися свого — читайте в цій захопливій підлітковій повісті.

УДК 821.134.2-31

«This work has been published with
a subsidy from the Ministry of Education,
Culture and Sport of Spain»

© Ана Пунсет, текст, 2013
© Паула Гонсалес, ілюстрації, 2013
© Олена Забара, переклад, 2019
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2019

ISBN 978-617-679-674-9 (укр.)
ISBN 978-84-8441-081-2 (ісп.)

Усі права застережено

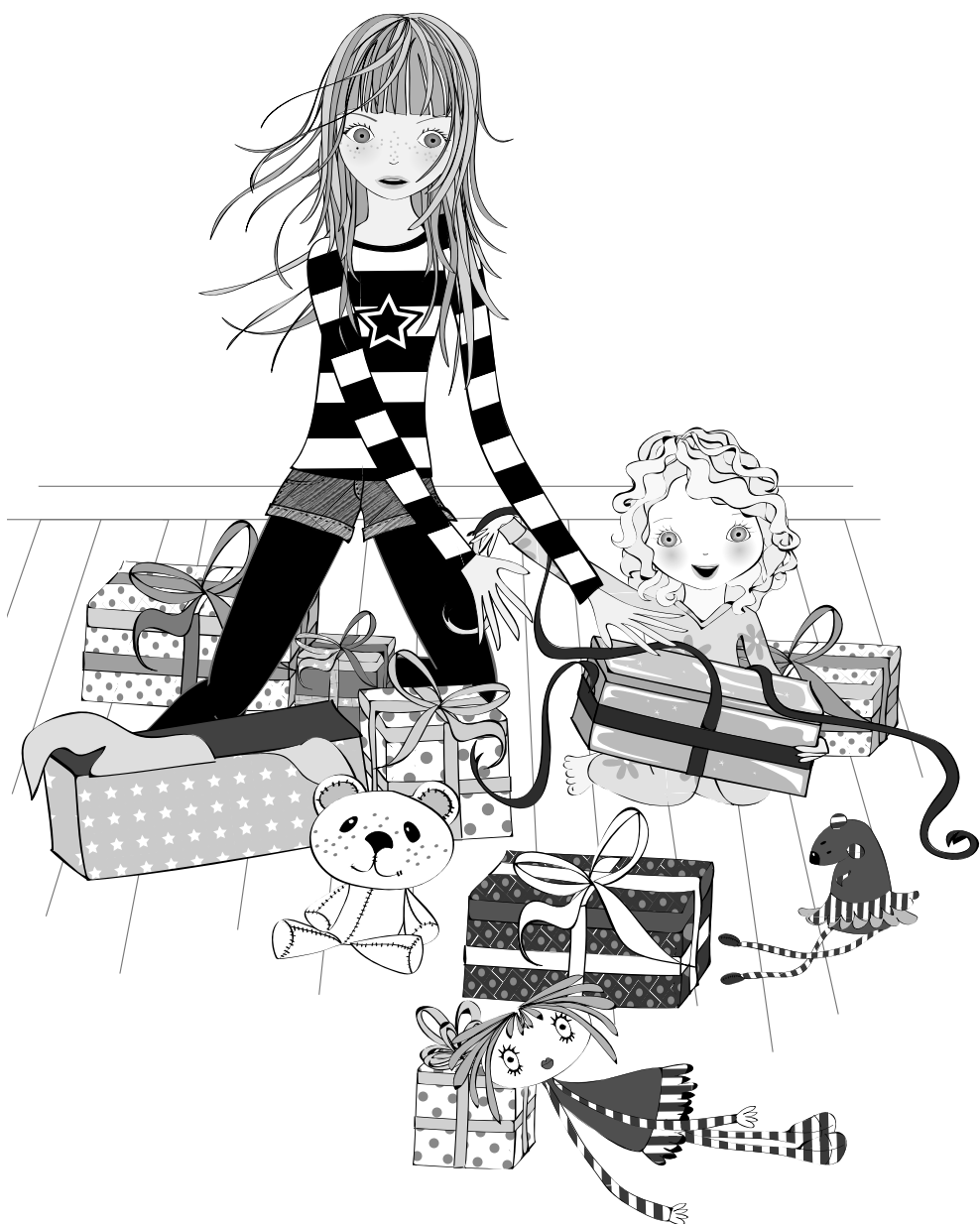
АНА ПУНСЕТ

Ілюстрації
Паули Ґонсалес

З іспанської переклала
Олена Забара

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

1

Саме те, що хотіла

Залишилося відкрити останній різдвяний подарунок. Та коли Лусія це зробила, не повірила власним очам. Фіолетові туфлі на підборах, загорнуті у сріблястий папір! Напевне, це від Лорени, татової дружини, адже йому самому бракує такого смаку. Лусія подякувала їй поглядом. Нарешті вона зможе дивитися на всіх із висоти більш ніж пристойного зросту й ходити, вихиляючи стегнами, як знаменитості в телевізорі, наче це найприродніша річ у світі.

Лусії дванадцять, проте на таких підборах вона здаватиметься старшою. Принаймні Лорена про це подбала. Вона давно одружена з її батьком, і для Лусії завжди була добре передбачуваною. От би скоріше взути ці туфлі на походеньки з дівчатами в торгівельний центр чи в кіно на нову прем'єру з красунчиком Маріо Касасом.

Хоча це зовсім не те, що Лусія очікувала найбільше. Головне її бажання було підкреслене фломастерами, кількома кольорами, й лежало

в шухляді письмового столу. Вона вже не маленька дівчинка, та все одно пише листи Королям*. Це одна з переваг дитини розлучених батьків. Так можна розподіляти між ними задоволення подарунків і запобігати сваркам чи хоча б зводити їх шанси нанівець.

Лусія була напружена. Під ялинкою немає саме того, що з усього її переліку виділялося найбільше. Після різдвяної вечері вона не одержала ЦЬОГО подарунка від мами, тому втішала себе думкою, що за жеребкуванням, можливо, його має вручити тато у день Трьох Королів. Однак ні. Виявляється, тато про це ні сном ні духом. Вона поморщила кирпатого носа й роззирнулася. А раптом десь завалявся ще один пакунок? Кажуть, надія помирає останньою.

А якщо... Лусія зиркнула на Айтану, дитя кохання її батька та Лорени. У свої шість років ця мала була справдешнім стихійним лихом. Так, вона гарненька, годі й заперечувати. Золотаві кучері, рожеві щічки. Та все, на що ця дитина здатна — лише псувати те, що належить старшій сестрі.

Айтана сиділа під ялинкою і шматувала обгортки. Раптом прямісінько під купою зіжмаканого паперу Лусія побачила пакунок,

* В Іспанії діти пишуть листи з бажаннями Трьом Королям (або ж Волхвам). Святкують 6 січня. — Тут і далі прим. пер.

який спершу і справді не помітила. У червоній обгортці, не такій по-дитячому розцяцькованій, як решта подарунків. ~~Ще він!~~ Інакше бути не могло!

Лусія підвелася, але тієї ж миті Айтана вже й собі потягнулася до пакунка. Схоже, щоб покінчити з ним, як вона це зазвичай і робить. Три скоки, невеликі, адже на більше її короткі ноги не здатні — і Лусія приземлилася на коліна перед самісіньким подарунком, відштовхнувши сестру, щоб захистити знахідку. Айтана розревілася. Саме так вона завжди й робить, щоб напевне досягнути свого. З нею панькаються, наче то пуп землі.

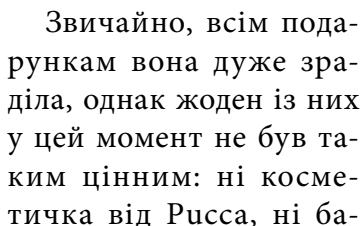
— Лусіє! — вигукнула Лорена тоном, який означав: «у цьому домі все буде так, як скажу я».

Доки тато мовчки розвалився в одному з крісел, що стояли навколо ялинки, Лорена бігала туди-сюди й завзято клацала фотиком. А щоб урізноманітнити це заняття, роздавала вказівки:

— Попроси пробачення у сестри!

??? «Сестри??? Це вредне дівчисько ніяка мені не сестра!» — подумки обурилася Лусія. У сьйві гірлянд обличчя Лорени здавалося незвично напруженим, тому деякі думки не варто було озвучувати. Проігнорувавши її вказівку, Лусія зосередилася на пакунку, своїй останній надії. Справді, до нього була прикріплена картка з написом великими літерами:

Розв'язувала стрічку вона так урочисто, наче то був справжній скарб. Повільно потягла за один кінець, потім — другий. Ледве стримувалася, щоб не вихопити з пакунка все одразу, смакувала кожную мить. Останній штрих — і паперова обгортка знята, а під нею — цілком звичайна картонна коробка. Відкрила її обома руками, наче то була вишукана кришталева скринька. І коли зазирнула всередину, від радості так заверещала, що всі здригнулися.

-TAAAAAAAK!!!

Тато з Лореною презирнулися. Айтана вже перестала ревіти і з відкритим ротом досліджувала пудреницю, якою мати її втішила. Схоже, всі подумали, що Лусія збожеволіла. Тато,

сидячи й далі в кріслі, запитав, чи сподобався їй подарунок. Хоча вираз його обличчя сказав більше, — він справді радий бачити доньку такою щасливою. Лусія відповіла посмішкою до вух і красномовно закивала — ще й як сподобався!

Від зворушення вона навіть обійняла Айтану.

Зрештою, дівчисько не зробило їй нічого аж надто поганого. Принаймні до останнього подарунка вона не дісталася, а це

вже добра новина. Лусія повикидала обгортки і згребла всі подарунки в куток. А потім зробила те, що зазвичай роблять старші сестри для заспокоєння совісті. Погралася з малою коробками й розпитала, як звати її нових ляльок. А коли вирішила, що цього цілком достатньо, забрала подарунки й пішла до своєї кімнати. Хотіла цього святкового вечора похвалитися дівчатам першою.

